

15 november

Het Stukgoed Festival is een tweedaags festival in Theater 't Kapelletje in Rotterdam. Aangekondigd als 'misschien wel het kleinte en gezelligste theater van Rotterdam' wekt dit natuurlijk verwachtingen. Nou, ik ken geen gezelliger theater dan 't Kapelletje, dus dat is altijd een goed begin!

En de voorbereiding was duidelijk goed en dat wierp zijn vruchten af. Wat een leuke voorstellingen waren er te zien. Van de zes aangekondigde voorstellingen, viel er helaas een af: Maarten Bakker was wegens ziekte afwezig. Hopelijk is hij een volgende keer wel van de partij. Nu was het dus de vijfde editie van het Stukgoedfestival met vijf voorstellingen.

Wat ik zag was heerlijk. Toneel, gedichten en muziek. Er was een mooie samenhang tussen een paar stukken. Daarover zo meer.

De avond werd ingeleid door Reinier van Mourik; buiten was het guur, binnen was het warm en we begonnen met **Theatergroep MOED**.

Monique Höweler en **Edwin Stofberg** spelen hier twee ouderen in hetzelfde bejaardenhuis 'Laatste Loodje'. Een prachtig, humoristisch en in zekere zin ook verdrietig, gezicht over het oud worden. Hoe beleef je dat, hoe reageert je omgeving erop. Het wegblijven van familie ontlokt de uitspraak 'ik heb het gras zien groeien, maar mijn nazaten niet'. Monique zette erg realistisch een vrouw neer die in het verleden leefde, toen ze nog een klein meisje was, en soms tegen het manische aanzat. Edwin zette erg mooi een verbitterde man neer die in zijn leven weinig opwekkends heeft meegemaakt, zo lijkt het. Beiden vertelden hun verhaal, waarbij als de een vertelde de ander inhaakte op een woord dat gebruikt werd. Zo ging je heen en weer. Knap. Het decor bestond uit twee stoelen met daartussen een tafeltje met een plant erop. Meer was niet nodig.

De tweede voorstelling was totaal anders. Hier stonden twee dames op het toneel. Een leeftijdsverschil van zo'n 50 jaar, maar de energie deed dat niet vermoeden. **José van Zutphen** (rap granny) en **Anne Pennock** (pedagoog bij dag, poëet bij nacht) wisselden elkaar af bij het rappen en dichten. Het was de eerste keer dat ze samen op toneel stonden, maar dit optreden doet vermoeden dat het niet de laatste keer zal zijn. José trapte af met 'Herfstvrouw'. Anne vervolgde met haar gedicht over de vergankelijkheid. José en Anne wisselden elkaar af. Er waren prachtige werken die de keuzestress in de hedendaagse maatschappij verwoorden: Wat moet je eten? Broccoli totdat het je neus uitkomt? Superfoods of aan te komen of af te vallen. Of het schoonheidsideaal waarbij, terecht, wordt gerapt dat als je je gezicht straktrekt er minder emotie op je gezicht te lezen is. Anne begeleidde zichzelf soms op de ukelele en wist rake opmerkingen te maken over de stress die sommigen hebben bij het uitzoeken van kleding, terwijl Anne haar verbazing uitsprak over ouders die vergroeid zijn met elektronica en voor hun kinderen onbereikbaar zijn. Een proces dat al begint vanaf jongst af aan begint. Anne en José eindigden hun voorstelling samen. Al met al een mooie voorstelling waarin een prettige afwisseling was tussen rap, poëzie, Spoken Word en zang. Zag je bij de eerste voorstelling hoe je liever niet oud wordt, hier zag je hoe je liever wel oud wordt....

De derde voorstelling was van **Teatro Nice**. Een samenspel tussen Juno Treffers (Femke) en Marten Treffers met “ **Ik ben er gewoon trots op**”. Marten Treffers heeft, zo begrijp ik, dit stuk geschreven en ik moet zeggen dat het, met in mijn achterhoofd een documentaire over kinderen die turnles hadden, realistisch en beklemmend realistisch overkwam.

Een onhebbelijke coach voor wie niets goed genoeg is. Na winst mag er niet gevierd worden, ontmoetingen met Máxima zijn er wat de coach betreft niet bij. Het te laat op een afspraak komen van Femke komt haar op een uitbrander te staan. Je vraagt je af of er wel plezier is in topsport. Marten Treffers zet een realistische coach neer die in staat is om Femke na een overwinning af te breken. Juno Treffers speelt heel mooi hoe ze van enthousiast binnen een paar tellen wanhopig en heel klein wordt.

Na de pauze was er, na de introductie door Patrick Bruggeman, **Poetica Varieté. Maurits Boskamp** droeg hierbij zes van zijn gedichten voor. Na elk gedicht antwoordde **Reinier van Mourik** met een gedicht van een door hem uitgekozen, Nederlandse, dichter. Maurits Boskamp droeg zijn gedichten uit het hoofd op. Ze waren humoristisch en stemden tot nadenken. Steekwoorden die ik opschreef: Uit het hoofd, uit het hart. Schoonheid is lelijk en Ze rook naar Vanille en proefde naar Wijn. Dichtwerken kunnen je wel of niet raken en ik kan alleen maar zeggen dat de werken die beiden voordroegen mij raakten.

Na de uitspraak: Bran, hij kan! Werd de tribune naar achteren gereden, geen ander theater heeft dit. Reinier van Mourik nam hierbij de gelegenheid te baat om kort te vertellen over het 40-jarig bestaan van Theater 't Kapelletje. Het theater is indertijd opgericht door de grootouders van Maurits Boskamp, Ted en Jenny Boskamp. Ter ere van het 40-jarig bestaan zal de tribune, zo vertelde Reinier, worden omgedoopt tot de Boskamp-tribune.

De avond werd muzikaal afgesloten door **PLĀNET**. Een vierkoppige band die zichtbaar geniet van het maken van muziek. Rense, Daan, Eduardo en Isha stonden enthousiast op het podium en maakten engelstalige muziek. Het zal niet vaak voorkomen dat er een ode wordt gezongen over Overschie. Maar dat krijg je als je het publiek de keuze geeft of er over Amsterdam of Overschie gezongen moet worden.

Het lied dat ging over overspel is werkelijk hilarisch en neemt je mee in een situatie die je niet wil meemaken, hier zit het venijn in de staart. Van deze band hoop je nog meer te horen (planettheband.com). De band heeft een enthousiast lied over San Marino gemaakt en wie weet mag er ooit voor San Marino worden opgetreden in het Songfestival? Aan enthousiasme, humor en talent ontbreekt het niet!

Op naar het volgende Stukgoedfestival.